

Միքայել Նալբանդյան

Հիշենք

Հայկ ու Տիգրանին հիշենք միշտ, եղբարք,
Թափենք նոցանից հնության փոշին .
Նորանց հիշելով արդյոք մի նոր կյանք
Առնու Հայաստան նոցա խեղճ այրին:

Կեցցե՛ հավիտյան այրին Հայաստան,
Նա՛ որ իր որդոց դեռ սրտի խորքում
Չունի հաստատուն մի ոտքի կայան,
Ու որդիքն պանդո՛ւխտ, իրենց բո՛ւն երկրում

Եղբա՛րք, բանը չէ անշոշափելի,
Միայն թե կամավ չկարծենք ցնորք .
Վաղո՛ւց մարմնացել ու տեսանելի
Գարձել է Հայոց լուծը անողոր:

Մեր հույսը սակայն մեր վրա լինի .
Այսինքն ազգի մեր ընդհանրության .
Աղբատ ու հարուստ տված թև թևի՛
Այսպես թե միայն կա ճար փրկության:

Կեցցե՛ Հայաստան, որ երազական
Եղել է այսօր իրոք և խոսքով,
Ոչինչ ավելի հնախոսական

Քան թե անխորհուրդ անուն դառնալով:

Ազատության իդձ շրթունքի վրա
Մի քանի մարդոց տեսնում ենք, այո՛,
Ովքե՞ր են դոքա, ո՞չ երդվյալ ծառա,
Որ օտար լուծին մնան միշտ հլու:

«Կը փշրե շղթան . . . կերթա Հայաստան» .
Հա՛, հա, հա՛, այդ էր պակաս մնացել,
Որ նախանձահույց դառնա հայության
Կատարելապես, բայց հետո ի՞նչ էլ:

«Կասե, եկել եմ, մայր իմ հարազատ,
Գիրկդ բաց որդուդ քո չվառական .
Համբուրում եմ քո փոշին անարատ . . . »
Հետո՞, մի ամբողջ գայլի շարական:

Հարավ հյուսիսից փոշի բարձրացավ . . .
Շառաշյուն գենքի . . . մթնեցավ օրը,
Ղազազ, սարբազի գլուխն երևեցավ,
Մեր ազգասերը մտավ ծակուղը:

«Հը՛, Հայաստանը՛» թո՛ղ տեղը կենա,
Ասում է գգույշ մեր ազգասերը .
«Բահ ու հրացան, ի՞նչ եղան նոքա,
Թե՞ քշում էիր դու ուրջուները . . . »

Ես այդ ամենը անում եմ բերնով,
Կեցցե՛ սուրբ Մեսրոպ, որ մեզ գիր տվեց .
Հողեր եմ վարում հեռուից՝ խոսքով .
Հրացան իմ պեսը կուրծքին ե՞րբ սեղմեց . . .

Է՛լ Հայկ, Տիգրանին հիշենք մենք, եղբարք,

Նորոգենք նոցա փառքը սուրբ անվան,
Գուցե այս կերպով մի ստույգ նոր կյանք
Առնու խեղճ, այրի, մայրն Հայաստան: